

Yên Ba

Quý Thê

"Yên ba thâm xír hữu ngư châu ..."

Đi chơi thuyền trên dòng sông Cái suốt ngày mọi người đã mệt, đói và say sóng. Họ kéo nhau lên một cái cồn nổi giữa sông nghỉ, nhóm bếp hâm thức ăn, trò chuyện việc nhà, việc con cái, sau chuyển sang đề tài thơ văn. Chị Thuý vợ anh Lâm có giọng ngâm thơ theo kiểu tao đàn tuy cổ song rất hay, chỉ tiếc được đệm bằng tiếng đàn ghi ta, nếu được tiếng sáo trúc còn tuyệt vời hơn. Anh thức mang theo cây đàn ghi ta gõ lên nước bóng loáng. Anh ta từng học trường quốc gia âm nhạc Saigon trước giải phóng, khoa ghi ta. Anh được dịp biểu diễn mấy bài ghi ta cổ điển nổi tiếng, rất điêu luyện và rất hay. Trong không gian khoáng đảng, tiếng đàn nghe nhỏ, loãng ra. Thực là một đêm dã ngoại, thơ nhạc tao nhã và thi vị.

Đang vui, chị Thoa nhìn ra sông hỏi:

- Chiếc thuyền của mình đâu rồi? Không khéo nó trôi, lấy gì về? Cả bọn ở trên hoang đảo này hoá thành Robinxon hết thì nguy to!

Nhiều người nhìn ra không thấy con thuyền. Có người nói, trăng chưa lên sông tối quá, làm sao thấy. Lại có người nói. Lo gì, trên thuyền là đôi trai gái giỏi bơi lội, dạn sông nước, giờ đây họ cũng trò chuyện, có khi còn râm rang hơn cả bọn mình. Ai chớ chị Huyền thì không thiếu chuyện đâu. Có người đùa rất ác : " Chị Thuý với anh Thức mất cảnh giác rồi. Dám để cho vợ và chồng mình ngồi trên sông giữa đêm khuya thanh vắng, họ làm gì ai biết, nguy hiểm lắm! Lửa gần rom..." Có người cãi: " Lửa gần xăng!" Nghe người chọc chồng mình, Thuý nói:

- Ai chớ ông Lâm nhà tôi hiền như cục bột, thấy đàn bà thì sợ nhát như cáy. Chỉ sợ bà Huyền ăn thịt mất ông chồng quý hoá của tôi.

Thức cũng nói:

- Còn bà Huyền vợ tôi thì vui vẻ tự nhiên với tất cả mọi người đàn ông, nhưng mọi việc đều có giới hạn, giỡn cợt thì được, đừng có lấn tới, bả cho ăn đấm ngay ! Có khi còn xô xuống sông trần nước nữa !

Rồi anh lại nhìn Thuý, nói:

- Và lại bọn âu Mỹ có trò chơi gọi là Wife swapping.

- Là trò gì?

- Là trò thay đổi vợ chồng, tìm cảm giác mới !

Mấy người phụ nữ lên tiếng phản đối : " ăn nói bá láp ! Còn đâu là luân thường đạo lí !"

Thế rồi mấy người đàn ông nhen lửa, mấy người đàn bà ra hâm thức ăn. Họ có đem theo cái bếp ga cá nhân dã chiến, nhưng mọi người đều thích nhen lửa bằng cành khô trên bãi hơn. Lửa thì ông nào cũng có sẵn hộp quẹt ga để hút thuốc. Tất cả quay quần trên tấm vải nhựa, món ăn chính là thịt gà chấm muối tiêu, cà ri, mấy ông uống bia lon, quý bà nước ngọt, nói cười rất vui chờ trăng lên.

Trên con thuyền nan lênh đênh giữa dòng sông lúc này chỉ có chị Huyền vợ anh Thức và anh Lâm là chồng chị Thuý. Huyền bốn mươi, trông vẫn còn trẻ khoẻ mạnh dáng dấp đầy đặn hấp dẫn, rất "ngon mắt đàn ông". Huyền không đẹp song có cái vẻ duyên dáng của người phụ nữ bốn mươi, biết trang điểm và cư xử với đàn ông rất tự nhiên. Con gái hai mươi không thể sánh bằng. Lâm ngoài bốn mươi, đã có vợ là Thuý. Huyền và Thuý là bạn thân. Trước đây chưa bao giờ Huyền và Lâm ngồi chung ở một nơi thanh vắng như thế này. Lâm cũng chưa để ý đến Huyền và anh cũng không cho Huyền là đẹp. Theo anh Huyền ngăm ngăm, thân thể hơi khô và thô, cao hơn mức phụ nữ bình thường và tự nhiên quá, thiếu nữ tính. Nàng chỉ được cái mạnh dạn, vui tính, nói chuyện có duyên. Riêng đêm nay, có lẽ nhờ khung cảnh nên thơ nên cái nhìn của anh đã thay đổi. Anh thấy nàng đẹp, làn da ấy không đen mà là màu nâu bánh mật, màu hồng quân, một vẻ đẹp khoẻ mạnh của người đàn dày nắng gió, một người yêu chuộng thể dục thể thao. Thân thể ấy không khô mà chứa đầy sự mềm mại nữ tính, nhất là đôi mắt rất đẹp. Điều kì diệu không phải cặp mắt to sâu, đôi lông mày lá liễu mà là khoảng da trên mắt dưới lông mày, hơi chếch về phía thái dương, nó sáng ngời chất sấp đánh mi mascara ngoại, màu xanh rêu. Ánh bạc, nơi ấy chính là điểm chứa đựng cả sự quyến rũ. Và tự nhiên anh có một ý thích kì quái, làm sao được đặt ngón tay mình ve vuốt nơi ấy. Thật một cái thích ngông nghênh, ngộ nghĩnh, trẻ con và phi lí, nhất là người ấy là vợ bạn mình, nhưng anh lỡ thích thế, biết làm sao? Mặc dù ấy là cái thích hoàn toàn trong trắng và trong sáng. Không lẽ đề nghị cô cho tôi sờ lên mắt cô? Thế nào nàng cũng cho mình điên khùng, còn không thì nghĩ xấu và chắc chắn là không chịu. Và thế nào cô ta cũng la hoảng lên vì tưởng đang ở với một thằng điên trên chiếc thuyền trên dòng sông hoang vắng. Lâm hỏi:

- Tại sao Huyền không cùng lên bờ nghỉ với mấy người kia, một mình tôi giữ thuyền cũng được.

Huyền:

- Không mệt, không đói. Để mấy người đó ca hát ngâm thơ, ăn nhậu, mình không thuộc tí thích

thơ ca, văn nghệ. Con nhà võ mà.

Lâm hỏi:

- Đi cả ngày trên sông, có say sóng không?

Huyền nói:

- Sóng trên sông ăn thua gì. Hồi năm 80 tôi vượt biên, sóng biển dữ dằn, ai cũng nôn, tôi không.

Lâm hiểu cô gái này đã chịu nhiều sóng gió trên đời, sóng gió đây hiểu nghĩa bóng. Huyền hướng về phía chân trời cuối sông, hướng biển, thì thầm như hơi thơ : "Trăng kia !" Trăng chưa lên, mới chỉ có một vùng sáng mờ mờ, che giấu phía sau nó nguồn sáng chính. Lâm hỏi trăng đâu? Huyền đưa tay chỉ, nói, trăng sẽ nhô lên chỗ kia. Kia là phương chính đông, một chốc nữa anh sẽ thấy trăng lên nơi ấy. Trăng mười sáu, trăng thiếu phụ, đẹp lắm! Lần đầu tiên Lâm nghe có người nói "Trăng thiếu phụ" Lâm hỏi, Huyền giải thích. Trăng trước rằm là trăng non, rồi nàng đọc: "*Mông một lá lúa, mông hai lưỡi liềm, mông ba câu liêm...*" Cho đến trăng rằm vẫn là trăng con gái. Trăng rằm chưa hẳn đã tròn và chưa hẳn đã đẹp, nó mọc sớm quá. Mùa hè có khi mặt trời chưa lặn đằng tây đằng đông trăng đã lên, trăng lên lúc nền trời còn sáng, trông mỏng, vàng bệt, nhợt nhạt như được cắt ra từ một chiếc lá úa. Rồi cô gái này bàn rộng ra. So sánh trăng và cô gái. Con gái cũng thế, từ hai mươi trở xuống chỉ có thể gọi cô gái là dễ thương, không thể cho là đẹp được, bởi khuôn mặt họ gồm toàn những đường nét tròn đều, nên nhìn ai cũng giống ai, khuôn mặt chưa được định hình, có những đường nét sắc sảo. Trăng cũng thế, phải đợi đến mười sáu trăng mới thực tròn, đều đặn, duyên dáng.

Gió thổi nhẹ nhẹ dọc theo lũy tre dừa mọc ven hai bờ sông, ra giữa sông, gió tan loãng trên mặt nước. Chiếc thuyền nan phơi suốt ngày trong nắng bốc lên mùi dầu rái, cộng với mùi cá uơn thành cái mùi đặc trưng sông nước. Lâm ngả mình lim dim trên tấm sạp làm bằng nửa đập đập bện mây, nằm nghe tiếng nước róc rách lòng thuyền vỗ dưới lưng mình. Chàng nghe giọng nói theo âm hưởng tiếng bắc Hà Nội, sang trọng lạnh lạnh trong đêm. Huyền kêu: "Dậy mà xem!" Lâm lồm cồm ngồi dậy thấy phương trời vừa đây mới mờ mờ sáng, nay đã sáng hẳn lên trên một nền trời đen và trong, màu đen sâu của chất đen tranh sơn mài. Một vài tầng mây đen như lọ chảo vô tình bay ngang qua được viền ánh sáng, giống như đằng sau nó có thấp ngọn nến. Lúc sau một nửa cái vòng tròn sáng bạc từ mặt biển khom khom bay lên. Trăng biển lúc mới lên trông lạ lắm. Một sự hiển hiện vĩ đại, tráng lệ mà lặng lẽ. Trăng đậu ngay trên mũi máy con thuyền gỗ lớn đi biển về đầu cửa sông. Trăng để rơi trên mặt nước một chiếc quạt ánh sáng mà đỉnh nhọn ở chỗ mũi con thuyền. Mặt nước nơi đây gợn gợn ánh trăng giống như cây quạt ánh vàng khổng lồ phe phẩy trên sông. Huyền ngồi lặng lẽ nơi mũi thuyền ngắm trăng. Ở đây yên tĩnh quá, gió rất nhẹ Lâm nghe cả tiếng thở và thấy ngực áo nàng phập phồng theo từng nhịp thở. Trăng tắm quanh thân thể nàng, mỗi cử động nhỏ làm cho đường viền trăng xao xuyến. Huyền hỏi, hỏi một câu không ăn nhập gì đến tính chất nên thơ chỗ họ neo con thuyền : "Ngồi nơi đây mình trông thấy

bọn họ lộ nhô trên bãi, họ có trông thấy mình không?" Lâm nghi ngờ, không biết cô ta hỏi để làm gì? Chàng nói:

- Chắc không, đây tới đó xa quá, mình nhìn thấy họ là nhờ họ ngồi trên bãi cát trắng, họ nhìn ra chẳng thấy mình được đâu vì con sông tối hơn bãi cát nhiều.

- Mình làm gì họ có thấy được không?

- Không thấy đâu. Huyền tính làm gì?

- Tắm!

Lâm không còn tò mò nữa nhưng lại hết sức kinh ngạc:

- Tắm? Dám tắm sông ban đêm hả?

- Yên trí đi, hồi còn học Võ Tánh tôi vô địch con gái về môn bơi, hơn cả mấy đứa con gái nhà thuyền chài. Hồi ấy vui lắm, buổi chiều đi học mấy đứa con gái mặc bikini nhỏ xíu hoa hoè xanh đỏ bên dưới áo lụa dài trắng của nữ sinh, để có giờ trông kéo nhau xuống biển tắm. Có lần cô giáo Tâm, thấy bóng dáng mấy cái bikini kêu con Liên lại gần, sờ thử, chửi cho một trận nên thân.

- Có mang theo quần áo tắm không?

- Không, lúc đầu cũng tưởng chỉ đi chơi trên sông, có định tắm đâu giờ đây thấy trăng lên, nước mát, nổi hứng bắt tử muôn tắm. Ban đêm cần gì đồ tắm, xì líp tắm đại!

Cách nói và cách cư xử của người đàn bà này làm Lâm kinh ngạc. Mới vừa nói đã thấy nàng kéo cái áo pull dệt kim theo kiểu ô lưới hình quả trám, tay ngắn, cổ rộng, loại co giãn qua khỏi đầu, cử chỉ gọn gàng và rất nhanh chưa kịp nhìn trộm đã xong. Lâm thấy bên trong có cái nịt vú nhỏ xíu không độn cao su lót, màu gì không biết, ban đêm thấy giống màu da thịt. Huyền ngồi trên tấm ván nhỏ đầu mũi thuyền, nàng không dám đứng lên, sợ thuyền lật. Huyền duỗi thẳng hai chân dọc lòng thuyền kéo cái quần blue jean rất chặt ôm trọn cái mông tròn trịa đàn bà một con. Thời gian không thể nhanh và dễ dàng như cởi áo. Lần này Lâm phải nhìn tránh cho nàng được tự nhiên. Hình như trước mắt người khác nàng cũng có chút mắc cỡ. Nàng vội vàng ôm be thuyền cho một chân xuống nước, nói, ầm quá! Rồi nàng thả người rơi ùm xuống nước, nước bắn lên ướt cả mặt mũi áo quần Lâm. Huyền la to:

- Ôi giữa sông sao lại cạn thế này?

- Mùa trăng cũng là mùa con nước ròng, Lâm nói.

Nàng nhón gót bơi vài sải, quay lại nói, cũng may, tóc tét, tóc ngắn, không bị ướt lẹp nhẹp khó chịu lắm.

Lâm hỏi:

- Nước sông ban đêm lạnh không?

- Không, mặt trên dòng sông này phơi trong nắng hạ suốt ngày, vẫn còn giữ hơi ấm, dễ chịu lắm. Bên dưới có hơi lạnh. Không thể nói rét, chỉ là mát. Nước sông chia làm hai phần rõ rệt.

Bỗng nàng kêu lên nho nhỏ:

- Eo ôi!

- Cái gì?

- Dưới đáy sông có cái gì giống như tóc người chết ! Sợ quá. Anh biết bơi không? Xuống tắm cho vui .

Lâm ném cái neo nhỏ làm bằng thanh sắt cột hòn đá, neo con thuyền lại giữa dòng sông. Anh cởi áo, nghĩ, không ngờ đêm nay mình lại tắm sông với một phụ nữ đẹp, giữa đêm khuya thanh vắng. Anh phóng xuống nước như một vận động viên bơi lội, nhào người trong nước một đoạn dài, trôi lên chưa kịp thở thì nghe tiếng cười, và anh cũng cười mặc dù cả hai không có lí do gì để cười. Cười như trẻ con. Huyền thách:

- Dám bơi đua không?

- Dám!

Huyền sải tay bơi về phía trước, bơi khá nhanh, lao về phía bên kia sông, xa thêm hơn nữa cái cồn cát đang có cuộc picnic trên ấy. Huyền bơi đẹp, thiện nghệ và thành thạo. Lâm lao theo nhưng một lúc anh đã bị bỏ lại sau xa. Lâm phải chống chân xuống đất đạp cho kịp. Nàng biết anh ăn gian, la lên: "Cấm đạp chân xuống đất!" Sông cạn thực, anh đứng mới đến cổ, muốn bơi phải nhón gót thả mình nằm ngang. Anh cảm nhận rất rõ con sông chia làm hai, trên nóng, dưới lạnh. Đứng trong môi trường ấm mát đó, mọi cảm giác trên da thịt bị châm chích đánh thức một cách mạnh mẽ. Có lẽ cô Huyền cũng đang chịu cái cảm giác thôi thúc ấy. Hai người bơi lại gần nhau, phía bờ bên kia nước sâu hơn, sâu một cách bất ngờ, Lâm thử chống chân, lút đầu.

Trăng lên cao, mặt con sông sáng hơn. Vai và lưng Huyền ướt sũng nước sông và ánh trăng bóng lên như thôn dài như con rái cá. Chưa bao giờ anh thấy Huyền đẹp như lúc này. Anh bơi phía sau nàng. Có một vật đen sì, nổi trên mặt nước, lặng lẽ trôi gần đến hai người. Huyền la lên: "Kìa! Có cái xác chết trôi!" Huyền rú lên lao tới ôm chầm Lâm, hai tay siết cổ, hai chân quắp lấy

người anh, mặt sát mặt chàng. Lâm: "Không phải, chỉ là túm bèo lộc bình trôi" Huyền quay lại nhìn, khi biết ấy chỉ là khóm lục bình, thoáng chút ngập ngừng, nàng nói lỏng tay và chân. Nhưng bây giờ thì Lâm chủ động níu giữ lại. Bây giờ hai người đang bơi nơi vùng nước sâu, mọi cử động không giống như đứng trên đất. Để cho khỏi chìm, bốn cánh tay bện ôm nhau, nên bốn cái chân phải đạp nhanh và mạnh. Huyền bắt đầu xô anh ra, anh cố giữ lại, kéo nàng vào sát mình, hai người trì kéo. Huyền rên nho nhỏ: "Đừng có giỡn, coi chừng uống nước chết cả hai bây giờ..." Lâm kéo nàng, cúi xuống cố tìm môi. Nàng quay mặt tránh đi, ngăn: "Đừng!" Lâm giờ đây như con bạch tuộc bám chặt. Một cái chạm nhẹ vào cằm, vào môi, vào mũi, nàng cố tránh. Và anh cúi xuống tìm môi. Lần này là một cái hôn, không hẳn là miễn cưỡng, không hẳn là chấp nhận, cũng không hẳn là một cái hôn sâu. Thế nhưng sau đó hôn là một phản xạ dây chuyền, dù người phụ nữ chưa sẵn sàng, thuận hay không chưa biết. Đã được hôn thì thường chấp nhận, ngoan ngoãn, không tránh né nữa mà còn hôn trả. Hai cánh tay trần loang loáng nước sông, không xô ra mà ghì chặt. Họ dừng lại một chỗ trong nước thực lâu. Lâm cảm thấy một cái đầu lưỡi ươn ướt nhờn nhờn nước bọt và thoang thoang mùi quả nhãn mấy cô gái ăn khi mới xuống thuyền, còn lại vị ngọt nhẹ nhẹ thơm thơm. Một cặp môi dày đầy làm cho cái hôn của Huyền khác hẳn cái hôn của Thúy. Ôi cảm giác cái lưỡi vợ người khác ngọ nguậy trong miệng mình kì dị làm sao!

Anh ngậm và giữ chặt lại, nàng không xô ra nữa. Bây giờ anh có cơ hội thực hiện được cái ý thích lúc đầu, đưa một ngón tay lên chạm nhẹ làn da nằm giữa con mắt và lông mày. Một cái rôi hai ba cái, miết nhẹ nhẹ qua lại trên lớp da không thấm nước, sáng bóng chất sáp mascara ngoại màu xanh rêu ánh chất nhũ bạc đôi mắt Huyền. Huyền thấy anh ta không tiến thêm nữa về cái hướng chiếm đoạt thân xác một phụ nữ mà lại làm cái tro øki di, cứ sờ mi mắt. Huyền kinh ngạc, tưởng ban đêm gặp anh chàng điên, hốt hoảng, vội vàng cắn một cái thật mạnh vào đầu lưỡi Lâm, rồi nàng vội vàng lội ra xa. Quay lại mắng: "Đồ đểu. Lợi dụng lúc người ta sợ mà hôn trộm. Tôi sẽ..." Huyền không nói hết câu nhưng Lâm biết nàng dọa sẽ nói cho tất cả mọi người biết chuyện này. Lâm chẳng sợ sệt gì, anh chỉ cảm thấy xấu hổ lắm, ân hận về chuyện vừa xảy ra. Lâm toan nói lời bộc bạch thì đã thấy Huyền lặn một hơi dài, chờ thật lâu không thấy nổi lên. Lâm càng thêm sợ, anh nghĩ, hay bị ta làm nhục nàng toan quyền sinh? Anh nghĩ, có chi là nhục, chỉ một cái hôn trong hoàn cảnh không thể cưỡng lại được, một đôi trai gái trong đêm khuya thanh vắng cùng tắm trên một dòng sông. Ai ở trong trường hợp này chắc cũng hành động như thế. Họ còn tiến xa hơn kia chứ. Nghĩ đến đó bỗng sau lưng anh có tiếng thở phì và một cái đầu sừng nước nhô lên. Nàng sải tay lội về con thuyền.

Hai người lên thuyền mặc lại áo quần, tình cảm lộn xộn, chẳng rõ ràng gì cả. Tự nhiên cả hai cảm thấy sợ sệt, sợ gì không biết, chắc là sợ cái giây phút yếu lòng, cả hai đều hổ người, sau đó họ không dám nhìn thẳng mặt nhau. Một sự yên lặng căng thẳng khó chịu, không ai chịu mở lời phá tan sự im lặng nặng như chì này. Lâm rất ân hận, chỉ một giây buông thả cho sự lãng mạn, lồi bừa đi theo cái hướng muốn ăn quả cấm, làm cho tình cảnh hoá ra tồi tệ. Rồi những ngày sau thế nào? Lâm tự trách mình rồi trách ông trời đã bày đặt ra khung cảnh thơ mộng, dưới nước trên trăng, hai con vật đục cái trần truồng trên con sông hoang vắng giữa đêm khuya. Lâm lại còn

trách Huyền thoát y trước mặt mình lại còn rủ đi tắm. Mặc dù anh biết rất rõ tính cách Huyền mạnh mẽ tự nhiên, chẳng có tà ý.

Huyền cũng đang khổ sở vì mái tóc ướt. Không có khăn bông thấm cho khô. Chốc nữa đây gặp mấy người kia, họ hỏi, biết nói sao? Lâm hiểu, anh cởi áo ra ném tới cho Huyền. Huyền cầm cái áo sơ mi mới còn thoang thoang mùi đàn ông, nàng vẫn còn ngần ngại, và có vẻ khó chịu về cái mùi không phải chồng mình, nghĩ, người xưa nói " Cá thia quen chậu vợ chồng quen hơi" đúng thực.

Nàng ném trả lại, làm Lâm thêm hồ thẹn. Bây giờ cả hai không muốn ngồi riêng ra như lúc đầu nữa. Trăng lên tới đỉnh trời, mặt trăng nhỏ lại, sáng trắng lấp lánh như chất thủy ngân trên một nền trời đã xuất hiện nhiều ngôi sao cũng bớt đen. Lâm nhìn đồng hồ, chiếc đồng hồ lúc nhảy xuống nước quên tháo ra đã đứng từ lâu. E cũng đã nửa đêm. Gió từ cửa biển thổi ngược lên, đã ngừng từ lúc nào. Gió từ trên núi chưa thổi xuống. Trên sông đứng gió. Con sông cạn, nước qua đáy sỏi đá, sông hát lên ca khúc rì rào triền miên. Thủy triều đang ở mức thấp nhất. Con sông thu mình lại thành một rãnh nước buồn.

Một lúc sau họ đưa thuyền vào bờ. Thuyền mắc cạn, Lâm phải leo xuống đẩy thuyền. Huyền ngồi mũi thuyền trầm ngâm ngắm trăng thiếu phụ của nàng, Lâm không biết trong cái đầu tóc ngắn cắt theo kiểu một nửa con trai (demi garçon) còn dẫm nước sông ấy, y hết thằng bé con nhà vạn chài, đang nghĩ ngợi những gì ? Chắc nàng không ngờ cuộc dã ngoại hôm nay phút cuối chuyển theo hướng bất ngờ khác. Lâm nghĩ, phải chi chưa xảy ra cái vụ đó chắc giờ đây Huyền đã liếng thoảng đủ điều và thế nào cũng xung phong xuống nước cùng chàng đẩy thuyền. Một lúc sau con thuyền cặp bến.

Lâm để ý đến thái độ của Huyền, anh rất băn khoăn, không biết nàng làm gì, nói gì? Nếu nàng đem chuyện hai người ra kể thì sao? Mặc kệ, dẫu sao thì cũng chưa có gì nghiêm trọng, chỉ là một cái hôn rất hợp tình hợp cảnh...Nhưng chưa chắc, kể ra nàng được gì ? Phải để nàng sợ, chớ ta đàn ông sợ gì? Tiếng đàn ghi ta anh Thức đến tai hai người, Lâm rất khó chịu. Mọi người thấy con thuyền vào bờ vội chạy ùa ra. Có người đùa:" Anh chị làm gì ngoài đó giờ mới vào? Có sợ ma không?" Nhiều tiếng cười vang lên, Lâm cũng cười. Lâm đợi Huyền, không thấy nàng cười đùa như mọi khi. Lâm ngạc nhiên, anh thấy con người này khác hẳn người ngồi trên thuyền với mình. Nàng đang là một người nhanh nhẹn mau mắn nhiều lời bỗng trở thành trầm ngâm, lậm lì, ít nói. Có lẽ nàng cũng đang trong tâm trạng rối bời, hồi hận...

Huyền lên bãi, nhập bọn với họ dọn dẹp, chuyển đồ đạc xuống thuyền, dáng vẻ tự nhiên như mấy cô kia. Lâm thầm phục, khâm phục chung mọi người phụ nữ trên thế giới này, anh cười thầm, họ đều là những diễn viên lớn, diễn xuất ngay trong cuộc đời này chẳng cần sân khấu, không cần bài bản trường lớp tập dượt. Từ giây phút ấy Huyền chỉ lo công việc của người phụ nữ. Lâm để ý thấy thỉnh thoảng nàng đưa mắt liếc anh, nhìn trộm rồi quay mặt đi ngay.

Mấy người bạn để lại cho hai người nhiều thịt gà luộc bóp rau răm, chấm muối ớt. Bây giờ buổi tiệc dã ngoại cũng chỉ có hai người, Lâm và Huyền. Huyền lên nhìn, thấy Lâm hít hà vì ớt cay, cay quá, cay đến chảy cả nước mắt, anh lấy khăn tay ra thấm, bung cốc bia lạnh lên uống liên tục. Xưa nay anh vốn là người ăn cay, vợ anh thường ví anh ăn ớt nhiều như con nhòng, thế mà... Thực tình anh không biết vì sao hôm nay mới chạm miếng ớt đã chảy nước mắt. Huyền thì biết, nàng lườm Lâm, nghĩ, đáng đời, cho bỏ ghét, song nàng cũng chẳng nhịn được cười. Cứ nhìn thấy anh ta vừa ăn vừa khóc, lại tùm tùm cười. Lâm thắc mắc :

- Có điều gì vui khiến cô Huyền cười mãi, có thể bật mí cho tôi biết không? Thịt gà rất ngon, tôi ăn hết bây giờ, chỉ tiếc ớt nhiều cay quá!

Huyền mĩa mai:

- Vui lắm, vui cười đến chảy nước mắt. Chỉ tiếc món thịt gà bóp rau răm hơi cay...

Lâm:

- Cay quá đi chớ sao chỉ nói hơi cay?

Nghe thế Huyền cố làm bộ mặt nghiêm trang. Một lúc sau thì Lâm chợt hiểu. Thôi chết rồi ! Hèn gì cô ấy cười mãi. Cái hàng răng cửa trắng trong như bạch ngọc rất đều, với chiếc răng khểnh bén như răng chuột, lợi hại, và ác thật ! Anh bần khoản nhìn anh Thức, thấy anh ta với bộ mặt ủ ê, vẫn còn ôm chiếc đàn nấn nót âm thanh. Tội nghiệp, giá như anh biết khi anh say sưa với tiếng tơ đồng, thì ngoài kia, trong làn nước đầy trăng đã xảy ra câu chuyện dở khóc dở cười.

Tất cả lên thuyền trở về. Khi con thuyền cặp bến, ai trở về nhà nấy, lúc chia tay Huyền, nói nhỏ riêng cho Lâm nghe, giọng ân hận : "Xin lỗi". Huyền cũng nói nhưng không thì thâm như nói với Lâm, cô nói to cho tất cả mọi người cùng nghe:

- Tạm biệt. Chúc tất cả ngủ ngon !

Câu chào hỏi bình thường ấy chẳng có gì để cười, thế nhưng hai người không nhịn được cười, cười vỡ ra, nhẹ nhàng và như trút được gánh nặng. Hai người cười như hai đứa bé, những người chung quanh không hiểu gì cả cũng cười theo !